வெளியில் ஒருவன்

அவன் சாப்பிட உட்கார்ந்ததும் அவள் போய் ஸ்டாண்டில் பவுடர் டின்னுக்கு அடியில் இருந்த கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள். அவன் சாப்பாட்டைப் பிசைந்தவாறே இடது கையால் கடிதத்தைப் பிரித்தான். ஏற்கெனவே அவள் பிரித்துப் படித்திருந்தாள். எறும்பு ஊர்வதைப் போல இருந்தன வரிகள். சந்திரா அக்காதான் எழுதியிருந்தாள்.

அவள் அவனுக்கு நேராக உட்கார்ந்துகொண்டாள். வெளிச்சம் ரொம்பவும் குறைவாகவே இருந்ததால் கடிதத்தைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டான். எதிரே இருந்த அவளின் நிழல் சின்னதாகப் பதுங்கியிருந்தது. பாதி வரை படித்துவிட்டு அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

''என்னவாம்?''

''உங்கம்மா இன்னும் ஆஸ்பத்திரியில்தான் இருக்காங்களாம். உங்க பெரியண்ணன் வந்து பார்த்திட்டுப் போனாங்களாம்.''

அவன் பேசாமல் சாதத்தைக் கையில் வைத்துப் பிசைந்து கொண்டிருந்தான். கடிதம் பக்கத்தில் கிடந்தது. அவள் எழுந்து போய் மோர் எடுத்து வந்தாள். அவன் கிட்டத்தில் வந்தபோது கேட்டாள்:

''போகணுமா பாக்க...'' அவன் பதில் சொல்லவில்லை. மவுனமாகச் சாப்பிட்டான். வெயில் காலமாதலால் புழுங்கியது. தட்டில் கையைக் கழுவிவிட்டு எழுந்துகொண்டான். பின் வாசலுக்கு வெளியே பாயில் குழந்தைகள் படுத்துக் கிடந்தார்கள். தென்னை ஓலை அசையவில்லை. வானம் வெளுத்துப் போயிருந்தது. அவன் படியில் போய் உட்கார்ந்துகொண்டான்.

பாயில் சேலை நாலாக மடித்து விரிப்பாகக் கிடந்தது. ரமணி மட்டும் சேலைக்குள் காலை விட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவன் சாப்பிட்ட இடத்திலே கடிதம் இன்னமும் கிடந்தது. அவள் சாப்பிட்ட இடத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு இருந்தாள். குப்பையைக் கதவோரத்தில் ஒதுக்க வரும்போது சொன்னான்:

''போகலாம்னு நெனைக்கேன்.'' அவள் குப்பையை ஒதுக்கி விட்டுக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியில் வந்தாள். வேர்வை கழுத்தோரம் இறங்கியிருந்தது. கைகளை விரித்துக் கொண்டு சேலைத் தலைப்பால் விசிறிக்கொண்டாள். வீடு பூராவும் இல்லாமையின் இறுக்கம்.

''ஒரே புழுக்கமா இருக்குல்ல...''

அவன் எதுவும் அதன்பின் பேசவில்லை. விரித்திருந்த பாயில் படுத்துக்கொண்டாள். அவள் ஜடை தனியாக வளைந்து கிடந்தது. அவன் ரொம்ப நேரம் உட்கார்ந்தபடியே இருந்தான். நிறைய நட்சத்திரங்கள் தெரிந்தன. ரயில் போகும் சப்தம் துல்லியமாகக் கேட்டது. வெற்று மார்பில் லேசாகக் காற்று அடித்தது.

ஏற்கெனவே அம்மாவை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தபோதே அவன் போயிருந்தான். கவர்ன்மெண்ட் ஆஸ்பத்திரியின் மஞ்சள் சுவர்களுக்குள் எங்கும் மருந்து நெடி. அம்மாவின் தீராத சளி அவளை ஒடுக்கியிருந்தது. வரிசையாக நிறையக் கட்டில்கள் இருந்தன. அந்த வார்டில் அநேகமாக எல்லாப் 'பெட்'டிலும் ஆட்கள் இருந்தார்கள்.

அம்மாவிடம் கொடுப்பதற்கு இவனிடம் பெரிதாக ஒன்று மில்லை. ஒரு சின்ன மஞ்சள் பைதான். மனசு கூசியது. மனசுக்குள் இருக்கிற பாசம் யாருக்குத் தெரியும்?

அம்மா ஜன்னலை ஒட்டிய பெட்டில் இருந்தாள். பெரிய ஜன்னல். கண்ணாடிக் கதவுகள் போட்டது. ஜன்னலில், பாதி பிரிக்கப்பட்ட பொட்டலத்தில் இருந்து வாழை இலை தெரிந்தது. ஜன்னலில் இருந்த மஞ்சள் பையில் சேலை துருத்திக்கொண்டு இருந்தது. அவன் போனபோது அம்மா தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். சந்திரா அக்காவும் அவள் குழந்தைகளும்தான் இருந்தார்கள். அவனைப் பார்த்ததும் பக்கத்து பெட்டில் இருந்தவர்கள் தலையைத் தூக்கிக் கொண்டார்கள்.

அம்மாவின் கிட்டத்தில் போய்ப் பார்த்தான். சுருண்டு படுத்திருந்தாள். நெஞ்சு எலும்பெல்லாம் தெரிந்தது. அதுவும் சமயத்தில் மூச்சுவிட சிரமப்பட்டு எக்கிப் பிடித்துக் கொள்ளும் போது அவள் கண்களில் ஈரம் வழிந்து போயிருக்கும். முகத்தில் கோடு கோடாக வயது ஏறியிருந்தது. காதில் கம்மல் போட்டிருந்த இடம் மட்டும் அதிக வெள்ளையாக இருந்தது. அவன் கொண்டு போன பையை ஓரத்தில் வைத்துவிட்டு எழுந்து கொண்டான்.

சந்திரா வார்டின் வெளியே நின்றுகொண்டிருந்தாள். கூடவே அவள் மகள் லலிதாவும் தெரிந்தாள். அவன் போனவுடன் சந்திரா லலிதாவோடு பேசுவதை நிறுத்தி விட்டு அவனிடம் வந்தாள்.

''முன்னைவிட ரொம்ப மோசமா இருக்கு... அன்னைக்கு காலையில அப்படியே மூச்சு இழுத்துக்கிட்டு, மயங்கி, ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டா. அவர்தான் இங்க கொண்டு வந்து சேர்த்தார்.''

தனது இயலாமையைக் குத்திக் காட்டுகிறாளோ... ஆனாலும் மவுனமாக அவன் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தான். உள்ளே யிருந்து அம்மாவின் இருமல் சப்தம் கேட்டதும் சந்திரா திரும்பிப் பார்த்தாள்.

''முழிச்சுக்கிட்டா... வா போவோம்...''

அவனைப் பார்த்ததும் அம்மா எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டாள். அவன் பெட்டின் ஓரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டான்.

''எப்படியிருக்கு இப்ப...''

தலையாட்டினாள். எழுந்து ஜன்னலில் வைத்த பைக்கட்டை எடுத்துக் கொடுத்தான். உள்ளே பிஸ்கட் பாக்கெட், நாலைந்து வாழைப்பழம் எல்லாம் இருந்தது. அம்மா பார்த்துவிட்டு கீழே வைத்துக்கொண்டாள். அவள் முகத்தில் நிழலாக ஒரு ஏமாற்றம். சந்திரா பெட்டுக்குக் கீழே இருந்த தூக்குவாளியை எடுத்து ஆட்டிப் பார்த்தாள்.

''வெந்நீ இல்லையா...''

''இல்ல, அது ஆறிப் போயிருது. கொஞ்சம் இருந்ததை அப்பவே குடிச்சிட்டேன்.''

''சூடே தாங்கறதில்ல. நம்ம பிளாஸ்க் கூட போயிருச்சு. புதுசு வாங்கணும். தெனம்தான் தேவை இருக்கில்ல...''

அவள் அடியிலிருந்த பழைய பிளாஸ்கை எடுத்தாள். வரிவரியாகக் கோடு போட்ட பிளாஸ்க் அது. அம்மா ரொம்பக் காலமாக வைத்திருக்கிறாள் அதை. மேல் மூடி கூடப் பிய்ந்து போயிருந்தது. சந்திரா அதைத் திறந்து இருந்த காபியை டம்ளரில் ஊற்றி அம்மாவிடம் கொடுத்தாள். பாதி டம்ளருக்குக் குறை வாகத்தான் இருந்தது. அம்மா காபிக்கு நடுவில் கேட்டாள்:

''சுசிலா எப்படியிருக்கா? பிள்ளைக...?''

''இருக்காங்க'' என்றான். அம்மா திரும்பவும் படுத்துக் கொண்டாள். அவன் எழுந்துகொண்டான். லலிதா பிளாஸ்கை எடுத்துக்கொண்டு நின்றாள். சந்திரா அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

''ரெண்டு ரூவா குடு. சில்லறை இல்ல. காபி வாங்கணும்'' அவள் பிளாஸ்கை எடுத்துக்கொண்டு போனபோது சந்திரா சொன்னாள்.

''புது பிளாஸ்க் ஒண்ணு வாங்கித் தந்தா என்னடா... அம்மா பாவம். கஷ்டப்படுறா...''

அவன் மவுனமாக சரியென தலையாட்டினான். இருட்டும் வரை அவன் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தான். லலிதா மட்டும் துணைக்கு இருந்தாள். அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு பஜார் வழியாக பஸ் ஸ்டாண்ட் வந்தான். நிறைய கடைகளில் வெளியே தெரியும்படி ஷோகேஸில் பிளாஸ்க் வைத்திருந்தார்கள். பையில் பணமில்லாமல் வெறுமனே விலை விசாரித்து என்ன செய்ய! அவன் வீட்டுக்குத் திரும்பும்போது நன்றாக இருட்டியிருந்தது.

வழக்கம் போலச் சாப்பிட்டு விட்டுப் படுக்கைக்குப் போகும் முன்பு கேட்டான்.

''பிளாஸ்க் நல்லது என்ன விலை இருக்கும்.''

''சின்னது நாப்பது ரூவா இருக்கும். பெரிசின்னா எழுபத்தைஞ்சு ரூபா வரும்.''

அவள் பதில் சொல்லிவிட்டு படுத்துக்கொண்டாள். எதற்கு என்றே கேட்கவேயில்லை.

மெக்கானிக் ஷாப்பில் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பும்போது மணி பத்தாகியிருந்தது. வீட்டில் சமையலில் இருந்தாள். அவனைப் பார்த்ததும் கேட்டாள்:

''இப்பவே போகவா?''

அவன் கண்ணாடியில் தலைசீவிக்கொண்டே தலையாட்டினான். இந்நேரத்தில் ரயில் உண்டு என்பதால் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போனான். ஆள் அரவமற்ற பிளாட்பார பெஞ்சுகள். காலைப் பேப்பரின் உதிரிகள் ஆங்காங்கே கிடந்தன. கேண்டினில் யாரையும் காணோம். கவுண்டர் பூட்டியிருந்தது. புத்தகக் கடையை ஒட்டிய பெஞ்சில் உட்கார்ந்துகொண்டான். ரயில் வர நேரமிருந்தது.

கடிதத்தைப் பையிலிருந்து எடுத்து இன்னொரு முறை படித்துப் பார்த்தான். பெரியண்ணன் வந்துபோன விபரம் பாதியை நிறைத்து இருந்தது. அவன் போஸ்டாபீஸில் கிளார்க்காக இருந்தான். பக்கம் என்பதால் அடிக்கடி அவனால் வர முடிந்தது. கையில் கொஞ்சம் பணப் புழக்கம் இருப்பதால் அம்மாவுக்குப் பிரியமாக அவனால் நடந்துகொள்ள முடிகிறது.

ரயில் வந்து நிற்கும்போது சிலர் மட்டும் இறங்கினார்கள். கூட்டமில்லாத பெட்டியில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டான். அவன் இருந்த பெட்டியில் எதிரே ஒரே ஒரு ஆள் மட்டும் இருந்தான். ரயில் கிளம்பியதும் ஜன்னலை ஒட்டி உட்கார்ந்துகொண்டான். காற்று தலையைக் கலைத்தது. மெல்ல நகர்ந்து மறைந்தன கட்டடங்கள். எதிர்த் திசையில் ஓடின மரங்கள். கொஞ்ச நேரத்தில் எங்கும் வெக்கைக் காற்று.

இறங்கி ஆஸ்பத்திரிக்கு நடந்தே போனான். அம்மா ஜன்னலில் எதையோ தேடிக்கொண்டிருந்தாள். சந்திராவைக் காணோம். அவன் சப்தம் கேட்டதும் திரும்பிப் பார்த்தாள். திரும்பவும் பழையபடி எதையோ தேடினாள். அவன் மவுனமாகக் கம்பியைப் பார்த்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தான். பையிலிருந்து தேடி சின்ன விக்ஸ் டப்பாவை எடுத்துக்கொண்டு கட்டிலில் உட்கார்ந்துகொண்டாள்.

அவனாகவே கேட்டான்:

''பெரியண்ணன் வந்திருந்தாரா? இப்ப உடம்புக்கு எப்படி யிருக்கு?''

வெறுமனே தலையாட்டினாள். வார்டில் டாக்டர் வருவதற்கான பரபரப்பு ஏற்பட்டது. நகர்ந்து வாசலுக்கு வந்தான். காபி குடித்தால் தேவலாம் போல இருந்தது. கேண்டீனை நோக்கிப் போனான்.

அவன் காபி குடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது சந்திரா கையில் பையோடு உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தாள். அவனைப் பார்த்ததும் கிட்டத்தில் வந்தாள்.

''எப்ப வந்தே... அம்மாவைப் பார்த்தியா...''

''பார்த்தேன்.''

''என்ன சொன்னா?''

''ஒண்ணும் சொல்லல.''

''அவளுக்கு உம் மேல வருத்தம்தான். அன்னைக்கு பெரிய அண்ணன் குடும்பத்தோட வந்தப்பக்கூட சொன்னாள்.''

''என்னவாம்?''

''ஏதோ கடனுக்கு வாரயாம். எல்லாம் அவ செய்யறதுன்னா. அவன் வந்தப்ப மூணு சேலை எடுத்துக் குடுத்தான் தெரியுமில்ல. நூறு ரூவா வேற தனியா...''

தலையாட்டினான்.

''அதான், வேறென்ன... என்னையக் கூட சொல்றா... நீ அவளுக்கு பிளாஸ்க் வாங்கித் தாரேன்னு சொல்லிட்டு ஏமாத்திட்டேன்னா.''

அவனுக்கு என்ன சொல்வதென்று புரியவில்லை.

சந்திரா பேசிக்கொண்டேயிருந்தாள். அவர்கள் மேலே போகும் போது டாக்டர்கள் போயிருந்தார்கள். அம்மாவுடன் பக்கத்து பெட்டிலிருந்தவரின் உறவுக்காரப் பெண் இருந்தாள். அவர்களைப் பார்த்ததும் எழுந்துகொண்டாள். சந்திரா பையிலிருந்து கொண்டு வந்த சாதத்தை எடுத்து கட்டிலுக்கு கீழேயிருந்த தட்டில் வைத்தாள். நூல் போட்டுக் கட்டியிருந்தாள் பொட்டலத்தை.

அந்தப் பெண் அம்மாவிடம் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அவனைக் காண்பித்து அந்தப் பெண் கேட்டாள்:

''இரண்டாவது மகனா... என்ன செய்றாரு...''

''இருக்காரு..'' என்றாள்.

அவன் பேசாமல் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தான். பழைய பிளாஸ்க் மூடாமல் காலடியில் திறந்தபடியே கிடந்தது. சாயங் காலமாகக் கிளம்பி வரும் வரை அம்மா எதுவும் பேசவில்லை.

ரயிலில்தான் திரும்பினான். காற்று ஏகமாக அடித்தது. அவனுக்குக் கொஞ்சம் வருத்தமாக இருந்தது. மெதுவாக நடந்து வீடு போய்ச் சேர்ந்தான். இருள் சுவரோரங்களில் குழந்தைகள் வெளியே உறங்கியிருந்தார்கள். சாப்பிட்டுவிட்டு ரமணிக்கு இடையில் இருந்த இடத்தில் அவள் காலை நகர்த்திவிட்டு படுத்துக்கொண்டான்.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நட்சத்திரங்கள் தெரிந்தன. அவன் கதவைப் பூட்டிவிட்டு ரமணி ஓரத்தில் படுத்துக் கொண்டான். அவள் கை அவன் வரை வந்தது. விரல்களை எடுத்துக்கொண்டான். மெத்தென்று இருந்தன. அவள் தூங்கும் முன்பு கேட்டாள்:

''அம்மா எதுவும் கேட்டாங்களா?''

அவன் பதில் சொல்லவில்லை. வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டி ருந்தான். மழை வருவதற்கான புழுக்கமிருந்தது வெளியெங்கும்.